

ĢENERĀLADVOKĀTA L. A. HĒLHUDA [L. A. GEELHOED]
SECINĀJUMI,

sniegti 2005. gada 10. martā¹

I — Ievads

Republikai, Beļģijas Karalistei, Portugāles Karalistei, Zviedrijas Karalistei un Itālijas Republikai — iestāties lietā, lai atbalstītu Dānijas Karalisti.

1. Šajā lietā Eiropas Kopienų Komisija lūdz atzīt, ka Dānijas Karaliste nav izpildījusi Kopienų tiesībās noteiktos pienākumus [it sevišķi EKL 10. pantu un Padomes 1994. gada 31. oktobra Lēmuma 94/728/EK, *Euratom* par Kopienų pašu resursu sistēmu 2. un 8. pantu (turpmāk tekstā — “1994. gada Lēmums par pašu resursu sistēmu”)]², jo Dānijas iestādes nav pārskaitījušas Komisijai kā pašu resursus DKK 140 409,60 — summu, kurai, skaitot no 1999. gada 20. decembra, ir jāpieskaita nokavējuma procenti.

2. Aiz pirmajā acumirkli šķietami tehniska strīda iezīmējas būtiska uzskatu atšķirība par pienākuma, kas saskaņā ar Lēmumu 94/728 gulstas uz dalībvalstīm, raksturu un apmēru. Tas ir devis iemeslu virknei valstu — Nīderlandes Karalistei, Vācijas Federatīvajai

3. Uzskatu atšķirība starp, no vienas puses, Komisiju un, no otras puses, Dānijas Karalisti un citām dalībvalstīm, kuras atbalsta šo valsti, rodas EK līguma sadaļas par finanšu noteikumiem (268.–280. pants) plašākā kontekstā, [ņemot vērā], kā šie noteikumi ir tikuši piemēroti kopš “Delora triptiha” pieņemšanas 1988. gadā. Ar to tika izbeigti konflikti starp Padomi un Eiropas Parlamentu kā budžeta līdzlēmējiem par Kopienų budžetu apmēru un sastāvu, kuri laikā no 1979. gada līdz 1987. gadam radās gandrīz katru gadu. Aprakstot lietai atbilstošās tiesību normas, tiks pievērsta uzmanība plašākam kontekstam, jo tam ir nozīme dažādu šajā lietā esošo tiesību jautājumu izvērtēšanā.

1 — Oriģinālvado — holandiešu.

2 — OV L 293, 9. lpp.

II — Vispārējie lietas apstākļi un atbilstošās tiesību normas

A — Pašu resursi

4. Dažādu iemeslu dēļ kopš 1979. gada ikgadējā lēmuma pieņemšana par Kopienas budžetu ir kļuvusi aizvien sarežģītāka. Pirmkārt, ar Grieķijas, Spānijas un Portugāles pievienošanu Eiropas Kopienā ievērojami palielinājās labklājības līmeņa atšķirības. Bija bažas, ka ar iekšējā tirgus pilnveidošanu šīs atšķirības kļūs vēl lielākas. Tas noveda pie tā, ka saasinājās politiskais jautājums par lielāku Kopienas ieguldījumu reģionos ar zemāku labklājību. Otrkārt, šajā periodā aizvien vairāk un vairāk problēmu radīja obligāto lauksaimniecības maksājumu garantijas izdevumu kontrole. Šo izdevumu izmantošana jau tā pārslogotajos Kopienas izdevumos pieauga, pārsniedzot 70 %. Treškārt, obligātajiem izdevumiem apdraudot neobligātos, saistībā ar kuriem Eiropas Parlamentam saskaņā ar EKL 272. pantā paredzētajām līdzlēmšanas tiesībām bija īpašas pilnvaras, Padomes un Eiropas Parlamenta starpā radās gandrīz pastāvīgas domstarpības.

5. Lai izklātu no bezizejas, Komisija 1987. gada februārī ierosināja pasākumu kopumu Kopienas publiskā finansējuma bū-

tiskai grozīšanai (tā sauktais Delora triptihs). 1988. gada februāra Eiropas Padome galvenajās līnijās varēja par to vienoties. Lēmuma pieņemšana attiecās uz četriem būtiskiem Kopienas finanšu elementiem. Kopš 1988. gada šie četri elementi ir bijuši noteicošie attiecībā uz Kopienas budžeta procesu un Kopienas budžeta saturu. Lēmuma pieņemšana par ikgadējo budžetu, kā to formāli nosaka EKL 272. pants, notiek saskaņā ar šiem četriem elementiem.

6. Šie elementi ir:

a) Vidēja termiņa finanšu ietvars

Šo ietvaru pēc Komisijas ierosinājuma Eiropas Parlaments nosaka piecu vai sešu gadu periodam. Pēc 1988. gada tas ir vēlreiz nostiprināts 1992. gada decembrī Edinburgas Eiropas Padomē un 1999. gada martā Berlīnes Eiropas Padomē. Šajos finanšu ietvaros ir atsevišķi noteikti Kopienas maksimālie izdevumi kopumā un vissvarīgākajās budžeta pozīcijās. Detalizētākā formā tos nosaka ar starpiestāžu nolīgumiem starp (turpmāk tekstā — "SIN") starp Eiropas Parlamentu, Padomi un Komisiju. Ar šiem SIN tiek noteikts kvantitatīvais ietvars, kurā budžeta veidotājiem ir jādarbojas attiecīgajā periodā.

Protams, vidējā termiņa finanšu ietvara izstrādē un strukturēšanā liela loma ir līdzekļu sadales politikai.

novēršanai. Šie pasākumi, kas šobrīd ir formulēti Padomes 2000. gada 26. septembra Regulā (EK) Nr. 2040/2000 par budžeta disciplīnu³, ietver noteikumus, kas it īpaši attiecas uz lauksaimniecības izdevumu kontroli.

b) Lēmums par pašu resursu sistēmu

d) Struktūrfondi

Katram vidēja termiņa finanšu ietvaram atbilst Lēmumam par pašu resursu sistēmu, kurā Kopienai ir noteikti ieņēmumi, kas nepieciešami, lai segtu finanšu ietvarā paredzētos izdevumus. Acīmredzami dažādo Kopienas "pašu resursu" un dalībvalstu sniegtā ieguldījuma apjoms lielā mērā ir atkarīgs no politiskajiem motīviem, kas ir saistīti ar līdzekļu sadali. Līdz ar to dalībvalstis apņemas pievērst īpašu uzmanību guvumiem un zaudējumiem, kas tām rodas no ieņēmumu un iemaksu summas.

Minētajā sadales plānā centrālā vieta, ņemot vērā labklājības līmeņa atšķirības Eiropas Kopienā, ir struktūrfondi, tajā skaitā Kohēzijas fondam. Pieņemot lēmumu par finanšu perspektīvām, tiek precīzi izstrādāts struktūrfondu līdzekļu sadalījums pa dalībvalstīm. Pēc katras finanšu perspektīvas noteikšanas ir jāpārskata Kopienas noteikumi par struktūrfondi.

c) Budžeta disciplīna

Trausls līdzsvars budžeta politikas līmenī starp vidēja termiņa finanšu ietvaru un pašu resursiem neizbēgami tiek pakļauts budžeta pārtēriņa riskam. Tādēļ, sākot no 1988. gada, katram jaunam finanšu plānam tiek noteikti pasākumi neparedzētu izdevumu rašanās

7. Šajā lietā īpaša nozīme ir saiknei starp vidēja termiņa finanšu plānu un attiecīgo Lēmumu par pašu resursu sistēmu. Kā jau teikts, traulā vienošanās par abiem lēmumiem Eiropas Padomēs pirmām kārtām balstās uz to, ko dalībvalstis var iegūt abu lēmumu vienlaicīgas piemērošanas rezultātā. Iemaksas ir cieši saistītas ar sekām katrai no

3 — OV L 244, 27. lpp.

dalībvalstīm, nosakot dažādo pašu resursu apjomu. Šeit ir vēl jānorāda, ka no EKL 268. panta trešās daļas, saskaņā ar kuru ieņēmumiem un izdevumiem budžetā ir jābūt līdzsvarā, izriet, ka pašu resursu ieņēmumu deficīts jākompensē vai nu no citiem pašu resursiem, vai arī veicot pielāgumus izdevumos. Abos šajos gadījumos tiek zināmā mērā apdraudēta lēmuma par Kopienas izdevumiem un ieņēmumiem pieņemšanas pamatā esošā vienošanās. Ņemot vērā Kopienas budžeta procesam raksturīgo trauslumu, Lēmumā par pašu resursu sistēmu un ar to saistītajos piemērošanas noteikumos ir sīki aprakstīti dalībvalstu pienākumi un Komisijai tie ir stingri uzrauga.

Nr. 1552/89”), noteikumu interpretēšanu. Šie noteikumi attiecas uz dalībvalstu pienākumiem pret Kopienu, iekasējot, iegrāmatojot un pārskaitot muitas nodokļus kā Kopienas “pašu resursus”.

9. Šajā lietā svarīgi ir šādi 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu noteikumi.

2. panta 1. punkts:

“Kopienas budžetā ieskaitītos pašu resursus veido šādi ienākumi:

8. Šī lieta ir par atsevišķu 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu un Padomes 1989. gada 29. maija Regulas (EEK, *Euratom*) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienas pašu resursu sistēmu⁴, kas grozīta ar Padomes 1996. gada 8. jūlija Regulu (*Euratom*, EK) Nr. 1355/96, kas groza Regulu (EEK, *Euratom*) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienas pašu resursu sistēmu⁵ (turpmāk tekstā — “Regula

a) nodevas, apdrošināšanas iemaksas, papildu vai kompensējošas summas, papildu summas vai faktori, un citas nodevas, ko noteikušas vai noteiks Kopienas iestādes attiecībā uz tirdzniecību ar trešām valstīm kopējās lauksaimniecības politikas ietvaros, kā arī kontribūcijas un citas nodevas, kas nodrošinātas cukura tirgu kopējās organizācijas ietvaros;

b) Kopējās muitas tarifa nodevas un citas nodevas, ko noteikušas vai noteiks

4 — OV L 155, 1. lpp.

5 — OV L 175, 3. lpp.

Kopienu institūcijas attiecībā uz tirdzniecību ar trešām valstīm, un muitas nodevas par precēm saskaņā ar Līgumu, ar kuru izveido Eiropas Ogļu un Tēraudā Kopienas;

ievēro Kopienas noteikumus, un informē budžeta iestādi. 2. panta 1. punkta a) līdz d) apakšpunktā noteiktos resursus dalibvalstis nodod Komisijas rīcībā.”

[..]”

8. panta 2. punkta pēdējā frāze:

2. panta 3. punkts:

“[...] Padome vienbalsīgi pēc Komisijas ierosinājuma un pēc konsultēšanās ar Eiropas Parlamentu pieņem noteikumus, kas nepieciešami, lai piemērotu šo lēmumu un padarītu iespējamu ievākšanas kontroli, lai nodotu Komisijas rīcībā un pārskaitītu 2. un 5. pantā norādītos ienākumus.”

“Dalibvalstis patur sev iekasēšanas izmaksu veidā 10 % no summām, kas samaksātas saskaņā ar 1. panta a) un b) apakšpunktu.”

10. Konkrētajā lietā ir svarīgi šādi Regulas Nr. 1552/89 noteikumi tādā redakcijā, kas bija piemērojama attiecīgajā periodā:

8. panta 1. punkts:

2. pants:

“Kopienas pašu resursus, kas norādīti 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, dalibvalstis iekasē saskaņā ar likumu, noteikumiem vai administratīvu aktu noteiktiem valsts noteikumiem, kurus, ja nepieciešams, pieņem, lai ievērotu Kopienas noteikumu prasības. Komisija regulāri pārbauda valsts noteikumus, ko ir darījušas zināmus dalibvalstis, paziņo par noregulējumiem, ko tā uzskata par nepieciešamiem, lai nodrošinātu, ka tās

“1. Šīs regulas piemērošanai Kopienas pašu resursu prasījumus, kas minēti Lēmuma 88/376/EEK, *Euratom* (šobrīd lēmums 94/728/EK) 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, nosaka, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi

par prasījumu iekļaušanu kontos [iegrāmatošanu] un paziņošanu debitoram [parādniekam]. 1.a [..]

1.a Diena, kas jāņem vērā 1. punktā paredzētajai noteikšanai, ir diena, kurā izdara ierakstu muitas noteikumos paredzētajās norēķinu grāmatās. [..]

2. a) prasījumus, kas noteikti saskaņā ar 2. pantu, ievērojot šā punkta b) apakšpunktu, iegrāmato vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. datuma, kas seko tam mēnesim, kurā prasījums noteikts;

1.b Strīdus gadījumā tiek uzskatīts, ka kompetentās administratīvās iestādes 1. punktā noteiktajiem mērķiem ir tiesīgas aprēķināt nodokļu apjomu ne vēlāk kā tad, kad tiek pieņemts pirmais administratīvais lēmums, ar kuru informē parādnieku par parādu, vai kad tiek uzsākts tiesas process, ja tas notiek ātrāk. [..]”

b) noteiktos prasījumus, kas nav iegrāmatoti, kā norādīts a) apakšpunktā, tādēļ, ka tie vēl nav piedzīti un nav nekāda nodrošinājuma, a) apakšpunktā noteiktajā termiņā iegrāmato atsevišķi. Dalībvalstis var rīkoties tāpat, ja noteiktie prasījumi, par kuriem ir izsniegta garantija, ir apstrīdēti un pēc radušos strīdu izšķiršanas var tikt mainīti.”

6. pants:

“1. Pašu resursu kontus pārzina katras dalībvalsts Valsts kase vai dalībvalsts norikota iestāde, un tos sadala pēc resursu veida.

6. panta 3. un 4. punkts paredz dalībvalstu pienākumus attiecībā uz periodisku grāmatvedības pārskatu nosūtīšanu Komisijai.

17. pants:

B — *Dalībvalstis un nodokļu parādnieki*

“1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 2. pantu noteiktajiem prasījumiem atbilstošā summa tiek nodota Komisijai, kā noteikts šajā regulā.

2. Dalībvalstīm nav pienākuma nodot Komisijas rīcībā noteiktajiem prasījumiem atbilstošās summas vienīgi tad, ja šīs summas nav iekasētas nepārvaramas varas (*force majeure*) dēļ. Turklāt dalībvalstis var neievērot šo pienākumu nodot Komisijai šādas summas īpašos gadījumos, kad, pilnībā izvērtējot konkrētā gadījumā attiecīgos apstākļus, ir acīmredzami, ka naudas piedziņa no tām neatkarīgu apstākļu dēļ nav iespējama ilgstošā laika posmā. Šie gadījumi ir jānorāda 3. punktā minētajā ziņojumā, ja attiecīgās summas pārsniedz ECU 10 000, konvertējot valsts valūtā, pēc valūtas maiņas kursa iepriekšējā kalendārā gada oktobra pirmajā darbadienā; šajā ziņojumā jānorāda iemesli, kuru dēļ dalībvalsts konkrētās summas nevarēja nodot. Komisija vajadzības gadījumā sešu mēnešu laikā var nosūtīt attiecīgai dalībvalstij komentārus.

11. 1994. gada Lēmumā par pašu resursu sistēmu un Regulā Nr. 1552/89 ir izstrādāti dalībvalstu pienākumi pret Kopienu, nosakot, iekasējot, iegrāmatojot un pārskaitot 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā noteiktos pašu resursus. Šiem “tradicionālajiem” pašu resursiem ir raksturīgs tas, ka tos pilnībā ir definējis Kopienas likumdevējs un ka dalībvalstu pienākumiem, iekasējot un pārskaitot šos resursus, ir skaidri izteikts izpildes raksturs. Šo pienākumu izpilde paredz, ka dalībvalstis izmanto savas pilnvaras attiecībā pret nodokļu parādniekiem, lai panāktu, ka pienācīgā nodeva patiešām tiek samaksāta un beidzot var tikt nodota Kopienas rīcībā. Tam nepieciešamie noteikumi tiktāl, ciktāl tie attiecas uz muitas nodevu un ar to saistīto nodevu noteikšanu un iekasēšanu, ir izstrādāti Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk tekstā — “KMK”)⁶.

12. No apjomīgā KMK šajā lietā īpaši svarīgi ir šādi noteikumi.

[..]”

6 — OV L 302, 1. lpp.

4. panta 9. punkts, kas definē muitas parādu kā "personas pienākumu samaksāt ievadmuitas nodokļu summu (izvedmuitas parāds) vai izvedmuitas nodokļu summu (izvedmuitas parāds), kas piemērojams atsevišķām precēm saskaņā ar spēkā esošajiem Kopienas noteikumiem".

"1. Ievedmuitas parāds rodas:

a) laižot brīvā apgrozībā ar ievadmuitas nodokli apliekamās preces, vai

Saskaņā ar 4. panta 10. punktu ar "ievdmuitas nodokļiem" saprot:

b) nododot šādas preces pagaidu ieviešanas procedūrā ar daļēju atbrīvojumu no ievadmuitas nodokļa.

— "muitas nodokļus un muitas nodokļiem līdzvērtīgus maksājumus, kas jāsamaksā, preces ievedot;

2. Muitas parāds rodas attiecīgās muitas deklarācijas pieņemšanas brīdī.

— lauksaimniecības maksājumus un citus ievadmuitas maksājumus, kas ieviesti ar kopējo lauksaimniecības politiku vai īpašu režīmu, kurš attiecas uz atsevišķām lauksaimniecības ražojumu pārstrādes precēm."

3. [..]"

201. pants attiecas uz ievadmuitas nodokļa rašanos.

Nodokļa ieņēmamatošana un paziņošana nodokļa parādniekam tiek aplūkota 217. un

turpmākajos pantos. Konkrētajā lietā īpaši svarīgi ir šie noteikumi:

“217. pants

1. Ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu, turpmāk sauktu “nodokļa summa”, muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana).

Pirmo daļu nepiemēro:

a) [..];

b) [..];

c) [..];

2. Dalībvalstis nosaka nodokļa summas iegrāmatošanas praktisko kārtību. Šī kārtība var atšķirties atkarībā no tā, vai muitas dienesti, ņemot vērā muitas parāda rašanās apstākļus, ir vai nav pārliecināt[i] par to, ka minētās summas tiks samaksātas.

218. pants

1. Ja muitas parāds ir radies no tā, ka pieņemta deklarācija par precēm kādai muitas procedūrai, kura nav procedūra pagaidu ievēšanai ar daļēju atbrīvojumu no ievedmuitas nodokļa vai jebkura darbība, kuras likumīgais spēks ir tāds pats kā šādai pieņemšanai, tad muitas parādam atbilstošā summa iegrāmatojama, tiklīdz tā tiek aprēķināta, un ne vēlāk kā otrajā dienā pēc preču atlaišanas dienas. [..]

2. [..].

3. [..].

219. pants [..].

220. pants

Muitas dienesti var atskaitīt nodokļa summu, kuru saskaņā ar 221. panta 3. punktu nav varēts darīt zināmu parādniekam pēc atvēlētā laika.

1. Ja muitas parāda rezultātā radusies muitas nodokļa summa nav iegrāmatorota saskaņā ar 218. un 219. pantu vai iegrāmatorota zemākā

apjomā nekā ir pēc likuma uzliekamā muitas nodokļa summa, tad nodokļa summa, kas jāsedz vai kas paliek vēl nesegta, iegrāmatojama divu dienu laikā pēc dienas, kurā muitas dienesti ir noskaidrojuši lietas apstākļus un ir gatavi aprēķināt pēc likuma maksājamo muitas nodokļa summu un noteikt parādnieku (vēlāka iegrāmatošana). Šis termiņš var tikt pagarināts saskaņā ar 219. pantu.

c) noteikumi, kas pieņemti saskaņā ar Komitejas procedūru, atbrīvo muitas dienestus no pienākuma izdarīt vēlāku iegrāmatošanu, ja muitas nodokļa summa nepārsniedz noteiktu apmēru.

221. pants

2. Izņemot gadījumus, kas minēti 217. panta 1. punkta otrajā un trešajā ievilkumā, vēlāku iegrāmatošanu nedrīkst izdarīt, ja:

1. Muitas nodokļa summu, tiklīdz tā iegrāmatota, dara zināmu parādniekam saskaņā ar attiecīgajām procedūrām.

a) sākotnējais lēmums neiegrāmatot muitas nodokli vai iegrāmatot to mazākā apjomā, nekā tas pēc likuma apliekams, ticis pieņemts, pamatojoties uz vispārīgiem noteikumiem, kas vēlāk atcelti ar tiesas lēmumu;

2. Ja maksājamā muitas nodokļa summa ir iegrāmatota muitas deklarācijā zināšanai, muitas dienesti var noteikt, ka summa nav jādara zināma saskaņā ar 1. punktu, ja vien norādītā nodokļa summa neatbilst šo dienestu noteiktajai summai.

b) pēc likuma apliekamā muitas nodokļa summa kļūdaini iegrāmatota muitas dienestu kļūdas dēļ, kuru attaisnojošu iemeslu dēļ nav varējusi atklāt persona, kas atbild par samaksu, ja pēdējā rīkojusies labticīgi un ievērojusi visus spēkā esošos noteikumus par muitas deklarāciju;

Neskarot 218. panta 1. punkta otrās daļas piemērošanu, ja izmanto iepriekšējā daļā minēto iespēju, preču atļaišana, ko veic muitas dienesti, ir līdzvērtīga iegrāmatotās muitas nodokļa summas paziņošanai parādniekam.

3. Paziņošana parādniekam nav vajadzīga pēc triju gadu termiņa izbeigšanās, skaitot no muitas parāda rašanās dienas. Tomēr, ja muitas dienesti nav varējuši aprēķināt precīzu pēc likuma maksājamo summu tādas darbības rezultātā, kas var būt par pamatu kriminālvajāšanai, šādu paziņošanu var izdarīt pēc triju gadu termiņa beigām, ciktāl to ļauj spēkā esošie noteikumi.”

13. Komisija ar Regulu ir noteikusi KMK piemērošanas noteikumus. Šajā sakarā svarīgas ir:

- Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk tekstā — “Regula Nr. 2454/93”)⁷;
- Komisijas 1998. gada 29. jūlija Regula (EK) Nr. 1677/98, ar kuru groza Komisijas Regulu (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk tekstā — “Regula Nr. 1677/98”)⁸;
- Komisijas 2003. gada 25. jūlija Regula (EK) Nr. 1335/2003 par grozījumiem Regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk tekstā — “Regula Nr. 1335/2003”)⁹.

14. Laikā, kad radās šīs prāvas pamatā esošie fakti, Regulas Nr. 2454/93 869. panta b) apakšpunkts skanēja šādi:

“Muitas dienesti paši nolemj neiegrāmatot neievāktus nodokļus šādos gadījumos:

- a) [..];
- b) kad šie dienesti uzskata par izpildītiem Kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā izklāstītos nosacījumus, ar noteikumu, ka summa, ko no attiecīgā pārstrādātāja neiekasē par vienu vai vairākām izvešanas darbībām, bet vienas kļūdas iznākumā, ir mazāka par ECU 2000.”

Ar Regulas Nr. 1677/98 1. panta 5. punktu vārds “ECU 2000” minētajā 869. panta b) apakšpunktā aizstāti, *in fine*, ar vārdiem “ECU 50 000”.

15. Regulas Nr. 2454/93 871. panta pirmā daļa skan: “Gadījumos, kas nav 869. pantā

7 — OV L 253, 1. lpp.

8 — OV L 212, 18. lpp.

9 — OV L 187, 16. lpp.

minēti gadījumi un kuros muitas dienesti vai nu uzskata, ka Kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā minētie nosacījumi ir izpildīti, vai arī nešaubās par minētajos noteikumos iekļauto kritēriju precīzu piemērošanas jomu attiecībā uz konkrētu gadījumu, minētie dienesti attiecīgo gadījumu iesniedz Komisijai, lai varētu tikt pieņemts lēmums saskaņā ar 872.–876. pantā izklāstīto procedūru. [..]”

b) gadījumos, kad tās uzskata, ka Kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētie nosacījumi ir izpildīti, izņemot gadījumus, kuros saskaņā ar 871. pantu dokumentācija jāpārsūta Komisijai. Gadījumos, kad piemērojams 871. panta 2. punkta otrais ievilkums, muitas iestādes tomēr var nepieņemt lēmumu par attiecīgo nodokļu iegrāmatošanas atcelšanu līdz saskaņā ar 871.–876. pantu uzsāktās procedūras beigumam.”

16. Ar Regulas Nr. 1335/2003 1. panta 1. un 2. apakšpunktu ir aizstāts Regulas Nr. 2454/93 869. panta b) apakšpunkts un 871. pants. Regulas Nr. 1335/2003 1. pants ir spēkā no 2003. gada 1. augusta gadījumos, kas pirms šī datuma nav nosūtīti Komisijai.

871. panta 1. un 2. punkts:

17. Regulas Nr. 2454/93 grozītais 869. panta b) apakšpunkts un 871. pants skan šādi.

“1. Muitas iestāde nosūta lietu Komisijai, lai to izšķirtu saskaņā ar 872.–876. pantā izklāstīto procedūru, ja attiecīgā iestāde uzskata, ka nav ievēroti Kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētie nosacījumi, un:

869. panta b) apakšpunkts

— uzskata, ka Komisija pieļāvusi kļūdu Kodeksa 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta nozīmē, vai

“Muitas dienesti paši nolemj neiegrāmatot neievāktus nodokļus šādos gadījumos:

a) [..];

— uz lietas apstākļiem attiecas secinājumi izmeklēšanā, ko Komisija veikusi saskaņā ar Padomes 1997. gada 13. marta Regulu (EK) Nr. 515/97 par dalībvalstu

administratīvo iestāžu savstarpēju palīdzību un minēto iestāžu un Komisijas sadarbību, lai nodrošinātu muitas un lauksaimniecības tiesību aktu pareizu piemērošanu¹⁰, vai saskaņā ar citiem Kopienas tiesību aktiem vai nolīgumiem, kurus Kopiena noslēgusi ar valsti vai valstu grupu un kuros paredzēta šāda Kopienas veikta izmeklēšana, vai

— Komisija jau izskata lietu, kura skar līdzvērtīgus faktiskos un tiesiskos jautājumus.”

— no attiecīgā uzņēmēja neiekasētās summas apmērs attiecībā uz vienu vai vairākām ievešanas vai izvešanas darbībām, kas radies tikai vienas kļūdas rezultātā, ir EUR 500 000 vai vairāk.

18. Regulas Nr. 2454/93 873. panta pirmā daļa nosaka: “Pēc apspriešanās ar ekspertu grupu, kurā ir visu dalībvalstu pārstāvji un kas sanāk komitejā, lai izskatītu attiecīgo lietu, Komisija pieņem lēmumu par to, vai izskatāmās lietas apstākļi ir tādi, ka attiecīgie nodokļi nav jāiegrāmato”.

III — Prāvas pamatā esošie fakti

2. Šā panta 1. punktā minētie gadījumi tomēr nav jānodod Komisija[i] izskatīšanai, ja:

— Komisija saskaņā ar 872.–876. pantā izklāstīto procedūru jau pieņēmusi lēmumu lietā, kura skar līdzvērtīgus faktiskos un tiesiskos jautājumus;

19. Deviņdesmito gadu sākumā kāds Dānijas uzņēmums (turpmāk tekstā — “importētāj-uzņēmums”) Dānijā no Ķīnas importēja saldētus zirņus ar ēdamām pākstīm. Līdz 1995. gada beigām šīs preces pirms to atmuitošanas tika pārdotas kādam Dānijas vairumtirgotājam, kas uzņēmās iesniegt muitas deklarāciju. Šim vairumtirgotājam bija izsniegta atļauja (preču) realizēšanai galapatēriņam konkrētajā valstī, pamatojoties uz kuru viņam tika piemērota nulles ievedmuitas likme, jo preces bija paredzētas galapatēriņam. Vietējās Ballerupas [*Ballerup*] (Dānija) muitas iestādes pieņēma muitas deklarā-

10 — OV L 82, 1. lpp.

cijas, nepārbaudot, vai importētājam attiecībā uz aplūkojamajām precēm vēl bija galapatēriņa [preču] atļauja, un turpināja piemērot nulles tarifu.

20. 1997. gada 12. maijā Veiles [Veile] (Dānija) muitas dienesti konstatēja, ka importētājuzņēmumam nebija minētās atļaujas, un izdarīja grozījumus divās muitas deklarācijās, piemērojot [ievedmuitas] likmi 16,8 % apmērā. Importētājuzņēmums tajā pašā dienā vērsās Ballerupas muitas dienestos, kas laboja minētos grozījumus un no jauna piemēroja nulles likmi, nepieprasot uzrādīt atļauju preču realizēšanai galapatēriņam konkrētajā valstī.

21. Vēlāk, pārbaudot divdesmit piecas deklarācijas, kas iesniegtas laika posmā no 1996. gada 9. februāra līdz 1997. gada 24. oktobrim, kompetentie muitas dienesti konstatēja, ka importētājuzņēmumam nebija atļaujas, kas vajadzīga, lai tam varētu piemērot galapatēriņa režīmu. Tie pieprasīja šim uzņēmumam samaksāt neiekasēto ievadmuitu DKK 509 707,30 apmērā (proti, apmēram EUR 69 000). Konstatējuši, ka 1997. gada 12. maijā izdarītajos grozījumos veiktie labojumi varēja uzņēmumam radīt tiesisko paļāvību, ka piemērotā muitas procedūra ir pareiza, Dānijas muitas dienesti vērsās Komisijā, lai uzzinātu, vai atbilstoši Muitas kodeksa 220. panta 2. punkta

b) apakšpunktam ir pamats vēlāk neiegrāmatot ievadmuitu, kura uzņēmumam pieprasīta saistībā ar deklarācijām, kas iesniegtas pēc minētā datuma, un kuras apmērs ir DKK 140 409,60 (proti, apmēram EUR 19 000).

22. Ar 1999. gada 19. jūlija lēmumu Komisija sniedza apstiprinošu atbildi. Savā lēmumā Komisija atzina, ka labojumi, ko Ballerupas muitas dienesti 1997. gada 12. maijā izdarīja grozījumos, ko veikuši Veiles muitas dienesti, bija jāuzskata par kompetento Dānijas iestāžu pieļautu kļūdu, ko ieinteresētā persona nevarēja pienācīgi atklāt.

23. Ar 1999. gada 21. oktobra vēstuli Komisija aicināja Dānijas iestādes nodot tās rīcībā pašu resursus DKK 140 409,60 apmērā vēlākais pirmajā darb dienā pēc 19. datuma otrajā mēnesī pēc minētās vēstules nosūtīšanas, proti, 1999. gada 20. decembrī, brīdinot, ka termiņa neievērošanas gadījumā tiks piemēroti spēkā esošajā Kopienas tiesiskajā regulējumā paredzētie nokavējuma procenti. Komisija arī pieprasīja, lai šī summa tiktu kādā atpazīstamā veidā parādīta grāmatvedības pārskatā, kas katru mēnesi tai tiek nosūtīts.

24. Pēc tam, kad Dānijas iestādes ar 1999. gada 15. decembra vēstuli atteicās izpildīt šo

prasību, Komisija ar 2000. gada 19. jūlija vēstuli izteica Dānijas valdībai brīdinājumu. Būdamā neapmierināta ar Dānijas valdības 2000. gada 29. septembra atbildi, Komisija 2001. gada 6. aprīlī nosūtīja tai argumentētu atzinumu, ar kuru Dānijas Karalistei tika lūgts izpildīt argumentēto atzinumu divu mēnešu laikā kopš tā paziņošanas. Ņemot vērā, ka Dānijas valdība savā atbildē turpināja apgalvot, ka saskaņā ar Komisijas lēmumu dalībvalstis nevar būt finansiāli atbildīgas par muitas iestāžu kļūdām un tiem nodokļu parādnikiem, kas var šajā sakarā atsaukties uz Komisijas lēmumu, nav jācieš šādas sekas, Komisija iesniedza Eiropas Kopienai šo prasību.

IV — Lietas dalībnieku argumenti

25. Lietas dalībnieku argumentu uzskaitījumā turpmāk es norādišu tikai vispārīgās nostādnes no pilnās rakstveida un mutvārdu domu apmaiņas starp, no vienas puses, Komisiju un, no otras puses, Dānijas Karalisti un dalībvalstīm, kuras atbalstīja šis valsts secinājumus. Ja būs nepieciešams, novērtējot iesniegtos pamatus, sīkāk aplūkošu iesniegtos argumentus.

26. Komisija uzskata, ka "tradicionālie" pašu resursi, kā paredzēts 1994. gada Lēmumā par

pašu resursu sistēmu 2. pantā, rodas no muitas parāda rašanās un ka tādējādi, pamatojoties uz šī paša lēmuma 8. panta 1. punktu, tai bija Komisijas rīcībā jānodod DKK 140 409,60. Līdz ar to, pareizi piemērojot attiecīgos muitas noteikumus, Dānijas iestādēm atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktam attiecībā uz šiem ienākumiem bija jānosaka Kopienas prasījums un, ja nav prasītās galapatēriņa atļaujas, jāiekasē maksājami muitas nodokļi.

27. Tā brīža noteikšana, kurā Dānijas iestādēm bija jānosaka nodokļu apjoms par muitas parādu, arī ļauj saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 10. pantu aprēķināt termiņu, līdz kuram attiecīgajiem pašu resursiem bija jābūt ieskaitītiem Komisijas kontā. Kā paredzēts minētās Regulas 11. pantā, no šī termiņa neievērošanas izriet pienākums maksāt nokavējuma procentus. Lai pamatotu šo interpretāciju, Komisija atsauca uz spriedumu lietā 303/84 Komisija/Vācija¹¹.

28. Kā uzskata Komisija, dalībvalstīm, iekasējot nodokļus un tālāk tos pārskaitot Komisijai, ir nepieciešams precīzi nošķirt, no vienas puses, attiecības starp Kopienai un dalībvalstīm un, no otras puses, attiecības starp dalībvalstīm un nodokļu parādnikiem. Attiecības starp Kopienai un dalībvalsti regulē noteikumi par Kopienas finansēšanu,

¹¹ — 1986. gada 20. marta spriedums lietā C-303/84 (*Recueil*, 1171. lpp., 17.–19. punkts).

proti, 1994. gada Lēmums par pašu resursu sistēmu un Regula Nr. 1552/89, kā arī EKL 10. pantā ietvertais Kopienas lojālas sadarbības princips. No otras puses, attiecības starp dalībvalstīm un tirgus dalībniekiem pilnībā regulē KMK un tādi piemērošanas noteikumi kā Regula Nr. 2454/93.

30. Regulas Nr. 1552/89 2. panta atsauce uz KMK, it īpaši, kas attiecas uz muitas parāda ieņēmamošanu, ir noteikti jāsaprot kā atsauce uz objektīvajiem apstākļiem, ko KMK pieprasa ieņēmamošanas veikšanai, un ne kā norāde uz jautājumu, vai valsts iestādes jau ir vai nav patiesībā sākušas ieņēmamošanu. No tā Komisija secina, ka no preču faktiskā ievešanas brīža Kopienas muitas teritorijā, tātad no muitas parāda rašanās brīža, muitas nodokļi un lauksaimniecības maksājumi pie-der Kopienai un nevis dalībvalstīm.

29. Komisija turpina, pieļaujot, ka starp abiem noteikumu kopumiem pastāv tīri tehniska un juridiska saikne, jo Regula Nr. 1552/89 atsaucas uz dažādiem posmiem, kas jāveic, rodoties muitas parādam, nosakot un iekasējot to. Tomēr atsaucēm nav nekādas nozīmes attiecībā uz valstu iestāžu finansiālo atbildību pret Kopienu par kļūdām, ko tās izdara, iekasējot "tradicionālos" pašu resursus. Ja jebkāda iemesla dēļ dalībvalsts neiekasē resursus, tā var tikt atbrīvota no saviem pienākumiem pārskaitīt šos resursus Komisijai tikai saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 17. pantu un tikai, ievērojot šajā noteikumā izsmēloši uzskaitītos noteikumus. Tādēļ tikai apstāklim, ka kāds uzņēmums ir atbrīvots no muitas nodokļu samaksas atbilstoši KMK 22. panta 2. punkta b) apakšpunktam, nevar būt ietekme uz attiecīgās dalībvalsts pienākumu pārskaitīt šos nodokļus.

31. Tomēr Kопiena ir uzticējusi pienākumu iekasēt šos ieņēmumus dalībvalstīm, jo tām ir tam nepieciešamā darbības infrastruktūra. Turpretī dalībvalstis saskaņā ar 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu 2. panta 3. punktu var paturēt 10 % (šobrīd 25 %) no pārskaitāmajiem pašu resursiem. Komisija no tā vēl jo vairāk secina, ka Kопiena ir tiesīga sagaidīt, ka dalībvalstis ar vislielāko rūpību veiks savus pienākumus. Tādējādi dalībvalstīm, iekasējot pašu resursus, ir jāuzņemas savas iespējamās nolaidības finansiālās sekas.

32. Savas nostājas atbalstam Komisijas atsaucas uz EKL 248. un 274. pantā noteikto labas finanšu pārvaldības principu, kā tas ir noteikts 1977. gada 21. decembra Finanšu regulas 2. pantā, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam¹², ko groza ar Regulu (EK, EOTK, *Euratom*) Nr. 762/2001¹³. Šī principa neievērošanas sekas ir tādas, ka zaudētais ienākums caur tā saucamo valsts nacionālo kopproduktu ir jānosedz visām dalībvalstīm kopīgi. Ar to tiek nodarīts kaitējums Kopienas pasākumu finansēšanas trauslajam līdzsvaram.

Tomēr ne no paša teksta, ne arī no 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu vai Regulas Nr. 1552/89 — un šo noteikumu priekšgājēju — pieņemšanas vēstures, nevar secināt, ka ir bijis plānots ieviest dalībvalstu atbildību par kļūdām un nolaidību, iekasējot pašu resursus. 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu 2. un 8. pants tikai paredz pienākumu, ka ievedmuitas un izvedmuitas nodokļi ir jānodod Komisijas rīcībā. Tie neparedz, kādas ir sekas iespējamām nacionālo muitas iestāžu kļūdām vai pienākumu neizpildei.

33. Komisija šajā sakarā norāda uz spriedumu lietā 110/76 *Pretore di Cento*¹⁴ un lietā C-96/89 *Komisija/Nīderlande*¹⁵. Pie to satura un nozīmes šajā prāvā es atgriezīšos vēlāk, novērtējot iesniegtos argumentus.

34. Dānijas valdība iesniedz detalizētu atbildi Komisijas argumentiem, ka attiecīgajā lietā piemērojamās Kopienu tiesību normas neparedz dalībvalstu finansiālu atbildību par kļūdām, ko izdarījušas to nacionālās iestādes, iekasējot Kopienas pašu resursus. Šādai atbildībai attiecīgajos Kopienu noteikumos būtu bijis jāparedz skaidrs tiesiskais pamats.

35. Šajā sakarā Dānijas valdība piebilst, ka šī lieta Komisijai ir kā pārbaude. Jau vairākkārt Komisija ir centusies Lēmumā par pašu resursu sistēmu un tam piederīgajos piemērošanas noteikumos uzlikt dalībvalstīm pienākumu atbildēt par kļūdām, iekasējot pašu resursus. Līdz šim tas ir bijis nesekmīgi, jo Padome Komisijas piedāvājumam nepiekrita.

12 — OV L 356, 1. lpp.

13 — Padomes 2001. gada 9. aprīļa Regula (EK, EOTK, *Euratom*) Nr. 762/2001, ar ko groza 1977. gada 21. decembra Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu kopbudžetam attiecībā uz iekšējās revīzijas un iepriekšējās finanšu kontroles nošķiršanu (OV L 111, 1. lpp.).

14 — 1977. gada 5. maija spriedums (*Recueil*, 851. lpp.).

15 — Tiesas 1991. gada 16. maija spriedums (*Recueil*, I-2461. lpp.).

36. Dānijas valdība piekrīt, ka no EKL 10. pantā noteiktā lojalitātes principa izriet, ka dalībvalstīm ir pienākums ar efektīvu

muitas administrācijas organizāciju rūpēties, lai tiktu pareizi iekasēti pašu resursi un nodoti Komisijai. No šī lojalitātes principa tomēr neizriet, ka dalībvalsts ir atbildīga par iestāžu iespējamām kļūdām. Dānijas valdība uzskata, ka pašu resursu zaudējumi — gandrīz neizbēgamas pašu resursu iekasēšanas par labu Kopienai deleģēšanas sekas — ir jākompensē pašai Kopienai. Pretējā gadījumā dalībvalstis, caur kurām notiek vissvarīgākā Kopienas tirdzniecība ar trešām valstīm, nesamērīgi tiktu skartas visvairāk.

trūkumu to muitas iestāžu kļūdu vai nolaidības dēļ, tā nešaubīgi būtu šajā regulā to paredzējusi ar īpašu noteikumu.

37. Sīki analizējot 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu un Regulas Nr. 1552/89 formulējumu un sistēmu, pierādās, ka Komisijas arguments nav pamatots. It īpaši noteikumi, ar kuriem tā pamato savu pozīciju, proti, 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu 2. un 8. pants, paredz tikai, ka ieņēmumi no ievadmuitas ir jānodod Komisijas rīcībā. Šie panti netiek piemēroti situācijā, kad ienākumi ir mazāki, jo nacionālās muitas iestādes ir pieļāvušas kļūdu. Turklāt Regula Nr. 1552/89 ir ļoti sīki izstrādāta. No tā *a contrario* izriet, ka, ja Padome patiešām būtu vēlējusies, lai dalībvalstis atbildētu par Kopienas līdzekļu iz-

38. Pretēji Komisijai Dānijas valdība uzskata, ka šajā lietā neviens arguments nevar tikt pamatots ar Regulas Nr. 1552/89 17. pantu. Šis noteikums paredz nosacījumus, kuros dalībvalsts var tikt atbrīvota no pienākuma nodot noteiktos prasījumus [pašu resursus] Komisijas rīcībā. Šajā lietā situācija ir citāda. Šeit ir runa par situāciju, kad muitas nodokļi nav noteikti kā pašu resursi, jo Komisija ar KMK 220. panta 2. punktu, aplūkojot to kopsakarā ar Regulas Nr. 2454/93 869. panta b) apakšpunktu, ir paredzējusi, ka laikā neiegrāmatoti ievadmuitas nodokļi no maksātāja netiek iekasēti gadījumos, kad maksātāji varētu pamatotī uzskatīt, ka pilnvaroto muitas iestāžu iesniegtie paskaidrojumi ir bijuši pareizi. Gadījumos, kad attiecīgie muitas nodokļi vairs nav jāiegrāmato, saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 2. pantu nekādas summas nevar tikt noteiktas. *Ergo* nevar noteikt nekādu summu kā pašu resursus, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 1552/89 6. panta 2. punktā, un šī summa arī nevar tikt nodota Komisijas rīcībā.

39. Dānijas valdība piekrīt Komisijai, ka 1994. gada Lēmumam par pašu resursu sistēmu un Regulai Nr. 1552/89, no vienas puses, un KMK, no otras puses, ir atšķirīgi mērķi. Tomēr tā uzskata, ka gadījumos, kāds ir šīs lietas pamatā, kur, pamatojoties uz pareizu KMK un tam atbilstošu īstenošanas noteikumu piemērošanu, paredzētos muitas nodokļus Komisija no maksātāja vairs nevar pieprasīt. Tas jāpiemēro *a fortiori* tad, kad saskaņā ar Regulas Nr. 2454/93 873. pantu Komisija pati ir pilnvarota noteikt, vai dalībvalstīm ir tiesības atteikties iekasēt ievadmuitu no uzņēmumiem gadījumos, kas paredzēti KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā. Būtu pamatoti pieņemt, ka, ja Komisijai ir dotas pilnvaras izlemt, vai dalībvalstis var tikt atbrīvotas no paredzēto muitas nodokļu iekasēšanas, tad tas tā ir darīts tādēļ, ka no lēmuma neiekasēt minētos nodokļus Komisija zaudē pašu resursus.

40. Lai parādītu, ka pastāv šī saikne starp noteikumiem par pašu resursiem un Kopienas muitas noteikumiem, Dānijas valdība atsauca arī uz vēsturisku argumentu, ņemot to no Regulas Nr. 1697/79¹⁶. Šis ar KMK atceltās Regulas 9. pants noteica, ka līdz brīdim, kad stājas spēkā Kopienas noteikumi, kas nosaka nosacījumus, kuros dalībvalstis var pāriet pie pašu resursu noteikšanas, piemērojot ievadmuitas un izvedmuitas no-

dokļus, gadījumos, kad tās, piemērojot attiecīgo regulu, nav *a posteriori* sākušas šo nodokļu iekasēšanu, dalībvalstīm nav šie nodokļi jānosaka kā atbilstošie pašu resursi "Regulas" (aizstāta ar Regulu Nr. 1552/89) izpratnē.

41. Visbeidzot, Dānijas valdība ar ļoti rūpīgi izstrādātu argumentu cenšas pierādīt, kādēļ judikatūra, uz kuru atsaucās Komisija, šajā lietā nav piemērojama. Tiesas judikatūra attiecas uz gadījumiem, kad attiecīgajai dalībvalstij bija pienākums pieprasīt lauksaimniecības maksājumu vai ievadmuitas nodokli no uzņēmuma, pat ja šī piedziņa nenotika laikus. Šiem gadījumiem atbilstošās tiesību normas neliek piemērot noteikumus, kas atbilst KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktam. Tādēļ šajos gadījumos attiecīgo nodokļu iekasēšana no attiecīgajiem uzņēmumiem varēja notikt vēlāk. Tiesas spriedumi nedod nekādu pamatojumu gadījumos, kad kāda dalībvalsts vairs nevar veikt piedziņu sakarā ar muitas iestāžu izdarītu kļūdu.

16 — Padomes 1979. gada 24. jūlija Regula (EEK) Nr. 1697/79 par to ievadmuitas vai izvedmuitas nodokļu vēlāku piedziņu, kuri nav prasīti no personas, kas atbild par to samaksu, par precēm, kas deklarētas atbilstoši muitas sistēmai, kas ietver pienākumu maksāt šādus nodokļus (OV L 197, 1. lpp.).

42. Beļģijas, Itālijas, Nīderlandes, Portugāles un Zviedrijas valdības atbalsta Dānijas valdī-

bas nostāju. Lai arī to argumenti ir atšķirīgi, [šīs valstis] tieši tāpat kā Dānijas valdība uzskata, ka dalībvalstis nevar būt atbildīgas par valstu muitas iestāžu kļūdām vai nolaidību. Tāpat kā Dānijas valdība, tās uzskata, ka Komisijas norādītā judikatūra šajā gadījumā nav piemērojama. It īpaši tā neattiecas uz gadījumiem, kad dalībvalstis vairs nevar piedzīt muitas nodokļus vai lauksaimniecības maksājumus. Šajā sakarā atsevišķas dalībvalstis arī norāda, ka kļūdities, kā minēts KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktā, var arī pati Komisija vai trešo valstu iestādes.

44. Vācijas valdības argumenti nedaudz atšķiras no citu lietā iestājušos dalībvalstu argumentiem. Pirmkārt, tā min iebildumu par nepieņemamību. Piemērojot Tiesas Reglamenta 92. panta 2. punktu, Eiropas Kopienai Tiesai pašai ir jāizvērtē, vai prasība ir pieņemama. Šajā gadījumā tā nav pilnvarota izskatīt šo lietu. Faktiski šai lietai būtu jābūt par zaudējumu atlīdzību sakarā ar KMK pārkāpumu. Tā kā šāda prasība nav paredzēta EK līguma noteiktajā tiesību aizsardzības sistēmā, tad saskaņā ar EKL 240. pantu šī lieta ir piekritīga Dānijas tiesu instancēm.

43. Atsevišķos paskaidrojumos ir norādīts arī, ka kļūdas var neizbēgami parādīties arī rūpīgā muitas normatīvo aktu piemērošanā, ko veic muitas iestādes, kas darbojas pareizi. Tirdzniecības apjoms ar trešajām valstīm vienkārši padara neiespējamu nekļūdīgu darbošanos. Komisijas aizstāvētā pozīcija nozīmētu, ka dalībvalstīm, caur kurām rit lielākā tirdzniecības plūsma, ir neproporcionāls finansiālais risks, kaut arī tās dara visu, ko tām uzliek EKL 10. pantā noteiktais Kopienas lojalitātes princips.

45. Otrkārt, Vācijas valdība norāda, ka, tā kā nekļūdīga muitas plūsmas administrēšana objektīvi nav iespējama, tad tikai acīmredzama un pietiekami pierādītu Kopienas muitas un lauksaimniecības tiesību pārkāpumu gadījumos, kuri rada finansiālus zaudējumus Kopienai, ir pieļaujama šāda prasība par zaudējumu atlīdzināšanu, pēc analogijas piemērojot Eiropas Kopienas Tiesas judikatūrā izstrādāto Kopienas un dalībvalstu atbildības kritēriju attiecībā pret privātpersonām. Konkrētā lieta neatbilst šiem kritērijiem.

V — Vērtējums

Tas, vai Dānijas Karalistei minētā summa ir jāsamaksā, būtībā ir noteikts ar pienākumu saturu un apjomu. Tādēļ nav pareizi uzskatīt, ka apstrīdētais pienākums samaksāt izriet no apstrīdētās atbildības par šīs summas samaksu.

A — Attiecībā uz pieņemamību

46. Man šķiet, ka Vācijas valdības pozīcija, ka šī lieta ir nevis par pienākumu neizpildi, bet par apslēptu prasību par zaudējumu atlīdzību, balstās uz kļūdainu Komisijas prasības pieteikuma izpratni, kurā netiek prasīts piespriest Dānijas Karalistei samaksāt kādu paredzēto summu, bet gan tiek prasīts atzīt, ka šī dalībvalsts nav izpildījusi savus EKL 10. pantā un 1994. gada Lēmumā par pašu resursu sistēmu paredzētos pienākumus. Tas, ka šajā lūgumā ir minēta summa DKK 140 409,60, nesaraucjami saistās ar šīs prasības priekšmetu — Dānijas Karalistes pienākumu neizpildi saskaņā ar 1994. gada Lēmumu par pašu resursu sistēmu. Līdz ar to var secināt, ka Komisijas prasība ir pieņemama.

47. Pirms šīs prasības pamatu novērtēšanas pēc būtības es piebilstu, ka lietas dalībnieki, ieskaitot tos, kas iestājušies lietā, ne vienmēr savos rakstveida un mutvārdu apsvērumos izmanto precīzu terminoloģiju. Centrālais jautājums šajā lietā ir par to, kādi pienākumi dalībvalstīm izriet no 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu un piemērošanas regulas Nr. 1552/89 un cik tālu tie sniedzas tādās situācijās kā tā, kas ir šīs lietas pamatā.

B — Lietas būtība

48. Komisija un Dānijas valdība ir vienprātis par lietas pamatfaktiem. Dānijas valdība arī atzīst, ka Ballerupas pilnvarotās muitas iestādes ir kļūdušās, nepareizi attiecinot Kopienų muitas daļas nulles tarifu uz vairāku [preču] partiju importu, kaut arī importētājam nebija prasītās galapatēriņa atļaujas. Tā kā attiecīgais uzņēmums varēja pamatoti paļauties uz muitas iestāžu lēmuma pareizību, nesamaksātos muitas nodokļus vēlāk vairs nevarēja iekasēt.

49. Pirms izvērtēt jautājumu, vai Dānijas valdība tādējādi nav izpildījusi tai saskaņā ar Kopienų tiesībām uzliktos pienākumus un vai tai ir jāsamaksā iztrūkstošie Kopienų pašu

resursi, ir jāatbild uz trīs cieši saistītiem jautājumiem:

C — Pienākumi, kas izriet no 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu un Regulas Nr. 1552/89

— Kādi ir dalībvalstu pienākumi, kas izriet no 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkta un 8. panta 1. punkta, aplūkojot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktu, 6. panta 2. punktu un 17. pantu?

50. Lai atbildētu uz pirmo jautājumu, noteicošā ir Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punkta interpretācija. It īpaši runa ir par šādiem aspektiem: “[..] Kopienas pašu resursu prasījumus, kas minēti Lēmuma 94/728/EK, *Euratom* 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, nosaka, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi par prasījumu iekļaušanu kontos [iegrāmatošanu] (“*la prise en compte du montant du droit*”) un paziņošanu debitoram [parādniekam]”.

— Kāda ir saikne starp, no vienas puses, 1994. gada Lēmumu par pašu resursu sistēmu un Regulu Nr. 1552/89 un, no otras puses, KMK un tā piemērošanai pieņemto Regulu Nr. 2454/93?

51. Komisija uzskata, ka ar vārdu “nosaka”, jāsaprot ne tikai situācija, kurā valsts iestāde faktiski ir nodokli iegrāmatojusi un paziņojusi parādniekam — pēc kā var sekot nodokļu iekasēšana un to pārskaitīšana pašu resursu veidā — bet arī tāda situācija, kad valsts iestādēm objektīvu iemeslu dēļ tas bija jā dara, bet tās to nav paveikušas.

— It īpaši, vai KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošana kopā ar Regulas Nr. 2454/93 871. un 873. pantu ietekmē dalībvalstu pienākumus saskaņā ar 1994. gada Lēmumu par pašu resursu sistēmu un Regulu Nr. 1552/89?

52. Dānijas valdība, kuru šeit atbalsta Beļģijas, Nīderlandes un Portugāles valdības, interpretē 2. panta 1. punktu citādāk un šaurāk: Kopienas prasījums uz pašu resur-

siem ir noteikts, līdzko saskaņā ar muitas noteikumiem tas ir iegrāmatots un par to var tikt paziņots parādniekam.

tiem bija jābūt noteiktiem”¹⁸. Šī judikatūra vēlāk nostiprināta spriedumos lietā Komisija/Griekija¹⁹ un lietā Komisija/Nīderlande²⁰.

53. Lai arī 2. panta 1. punkta teksts pieļauj abas interpretācijas, es uzskatu, ka pareizā ir Komisijas aizstāvētā interpretācija. Savos secinājumos ģenerāladvokāts Mančīni [*Mançini*] lietā Komisija/Vācija¹⁷ par līdzīgu interpretācijas jautājumu sakarā ar Regulu Nr. 2981/77 — kuru aizstāja Regula Nr. 1552/89 — norādīja, ka noteikšana nav darbība, ar kuru rodas tiesības uz pašu resursiem, bet gan tikai fakts, ar kuru rodas dalībvalstij uzliktais pienākums šos resursus nodot Komisijas rīcībā. Tiesības uz pašu resursiem rodas, tiklīdz ir izpildīti Kopienas likumdevēja noteiktie nosacījumi. Ja tas būtu citādi, tā sakot, šo tiesību rašanās būtu atkarīga no muitas iestāžu iniciatīvas, sekas tam būtu tādas, ka Kopienas pašu resursu iegrāmatošana *ad libitum* varētu tikt novēlota vai, es piebilstu, pat traucēta.

54. Tiesas spriedums šajā lietā saskan ar ģenerāladvokāta analīzi, lai arī tā nepiemin secinājumos izvērstos vispārīgos apsvērumus. Tiesa uzskata, ka pienākumam pārskaitīt attiecīgos nodokļus svarīgs ir nevis “brīdis, ar kuru tie ir noteikti, bet gan brīdis, kurā

55. Manuprāt, šī judikatūra ir pilnībā attiecināma uz šo lietu. Ja Kopienas prasījumi tiktu uzskatīti par noteiktiem tikai tad, kad dalībvalstis praktiski tos ir iegrāmatojušas, netiktu nodrošināti paredzētie “optimālie nosacījumi”, saskaņā ar kuriem Kopiena var rīkoties ar pašu resursiem. Galu galā nodokļi un maksājumi, kas valsts iestāžu kļūdu vai nolaidības dēļ netiek iegrāmatojami, tad nevarētu pretēji Regulas Nr. 1552/89 preambulas otrajā apsvērumā skaidri izteiktajam mērķim tikt noteikti par pašu resursiem.

56. Šāds rezultāts pilnībā būtu nesaderīgs ar šīs regulas sistēmu. Tās 17. panta 2. punktā paredzēti stingri nosacījumi dalībvalstu atbrīvojumam no to pienākuma nodot Komisijas rīcībā noteiktajiem nodokļiem un nodevām atbilstošās summas kā pašu resursus: proti, ja iekasēšana nav varējusi notikt nepārvaramas varas dēļ un ja, izvērtējot konkrētā gadījuma attiecīgos apstākļus pilnī-

17 — Minēts 11. zemsvītras piezīmē, skat. vairāk 1176. un 1177. lpp.

18 — 11. zemsvītras piezīmē minētais spriedums lietā Komisija/Vācija, 17. punkts.

19 — 1989. gada 21. septembra spriedums lietā 68/88 (*Recueil*, 2965. lpp., 14. punkts).

20 — Minēts 15. zemsvītras piezīmē, 37. un 38. punkts.

bā, ir redzams, ka piedziņa no attiecīgās dalībvalsts neatkarīgu apstākļu dēļ nav iespējama. Šī noteikuma ierobežojošā iedarbība tiktu ļoti būtiski vājināta, ja to nepiemērotu gadījumos, kad attiecīgajai dalībvalstij, pamatojoties uz objektīviem faktiem un šajā sakarā piemērojamiem muitas noteikumiem, bija jānosaka muitas nodokļi, bet tās nav to izdarījušas, nav izdarījušas pienācīgi vai arī ir izdarījušas novēloti. Galu galā, ir maza jēga noteikt dalībvalstīm augstas prasības pienākumu izpildē, kas izriet no pašu resursu noteikšanas, ja noteikšanas pienākums pats par sevi faktiski un juridiski nav pamatots ar objektīviem nosacījumiem.

nevar būt atkarīga no kādas dalībvalsts patvaļas, ne arī no nolaidīgas rīcības²².

58. Visbeidzot, iepriekš aprakstot šīs lietas kontekstu, es jau norādīju, ka Kopienas finanšu sistēmu raksturo trausls līdzsvars: starp ienākumiem un izdevumiem, ienākumu sastāvu un izdevumu sastāvu. Šī līdzsvara trausluma dēļ ir svarīgi, lai tiktu precīzi noteikti un strikti ievēroti dalībvalstu pienākumi, nosakot, iekasējot un pārskaitot pašu resursus. Līdz ar to nav pieļaujama situācija, kad dēļ vienas dalībvalsts nolaidības tradicionālo pašu resursu noteikšanā caur tā saukto VNK vairāk vai mazāk tiek apgrūtinātas visas dalībvalstis. Rūpīgi interpretējot un piemērojot Kopienas tiesības, noteikti ir jāizvairās no tādas situācijas, kura būtu pretrunā ar lojālas sadarbības principu, kas regulē arī attiecības starp dalībvalstīm.

57. Es uzskatu, ka iepriekš minētais arguments ir nostiprināts Tiesas judikatūrā, kur ir noteikts, ka starp pienākumu noteikt muitas parāda esamību un pienākumu to, iespējams, ar nokavējuma procentiem²¹ noteiktajā termiņā ieskaitīt Komisijas kontā, pastāv nesaraucama saikne. Šī nesaraucamā saikne ir atkarīga no pašu resursu noteikšanas. Tā

59. Pamatojoties uz iepriekš minēto, es secinu, ka Dānijas iestādēm saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktu, pamatojoties uz lietas pamatā esošajiem faktiem, bija jānosaka muitas nodoklis

21 — Sal. ar spriedumiem lietā Komisija/Vācija (minēts 11. zemsvītras piezīmē, 11. punkts), lietā Komisija/Grieķija (minēts 19. zemsvītras piezīmē, 17. punkts) un lietā Komisija/Nīderlande (minēts 15. zemsvītras piezīmē, 38. punkts).

22 — Spriedums lietā Komisija/Nīderlande (minēts 15. zemsvītras piezīmē, 37. punkts).

DKK 140 409,60 apmērā kā Kopienas pašu resursi. To neizdarot, dalībvalsts nav izpildījusi pienākumu, kas tai uzlikts saskaņā ar Kopienas tiesībām.

nav noteikta kā Kopienas pašu resursi un nav ieskaitīti Komisijas kontā. Atbrīvojums, pamatojoties uz vienu no šīs regulas 17. panta 2. punktā minētajiem pamatiem, nav iespējams, jo iekasēšanas neiespējamība ir tiešas sekas Dānijas iestāžu kļūdai novērtējumā. No šejienes izriet, ka, pamatojoties uz Kopienas noteikumiem par pašu resursiem, Dānijas valdība ir atbildīga par [resursu] samaksāšanu, kas bija jānosaka, bet kas netika noteikti.

D — Saistība starp noteikumiem par pašu resursiem un Kopienas tiesību aktiem muitas jomā

60. Lai arī Dānijas valdība atzīst, ka tās muitas iestādes ir pieļāvušas kļūdu, kuras dēļ muitas nodokļi netika noteikti kā pašu resursi, tā apstrīd, ka šīs kļūdas dēļ tai vēl ir jāpārskaita kļūdaini nenoteikto resursu summa Komisijai. Tā argumentē, ka šajā lietā KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošana to kavēja iekasēt attiecīgos nodokļus no parādnieka un ka, nepastāvot skaidram tiesiskam pamatam Kopienas tiesībās, tā nevar būt "atbildīga" par tās pārvaldības iestāžu veikto novērtējuma kļūdu.

61. Manuprāt, šāds arguments nav pārliecinošs. Kā iepriekš ir noteikts 59. punktā, ja konstatē, ka Dānijas valdība nav izpildījusi savus pienākumus, piemērojot Regulas Nr. 1552/89 2. panta 1. punktu, jākonstatē, ka summa DKK 140 409,60 apmērā kļūdaini

62. Es arī neuzskatu par atbalstāmiem argumentus, ko Dānijas valdība sniedz attiecībā uz saikni starp noteikumiem par pašu resursiem un Kopienas muitas noteikumiem. Pirmais noteikumu kopums nosaka attiecības starp Kopienas un dalībvalstīm attiecībā uz pašu resursu noteikšanu un pārskaitīšanu. Otrais noteikumu kopums nosaka atbilstošās tiesību normas starp dalībvalstīm un uzņēmumiem, deklarējot, uzliekot un iekasējot ievad muitas un izved muitas nodokļus. Patiesām starp abiem kopumiem pastāv saikne tajā ziņā, ka pilnvarotās valsts muitas iestādes aprēķina, uzliek un iekasē noteiktos muitas nodokļus kā pašu resursus saskaņā ar piemērojamiem muitas noteikumiem, tomēr šī saikne vispirms ir tehniska un funkcionāla.

63. Principā starpgadījumi, kas var rasties starp muitas iestādēm un uzņēmumiem, neietekmē ienākumu plūsmu starp Kopienu un dalībvalstīm no muitas nodokļiem kā pašu resursiem, kas kā tādi tiek noteikti vai kuri kā tādi bija jānosaka²³. Ja tas būtu citādi, tad attiecīgo pašu resursu plūsma starp dalībvalstīm un Kopienu būtu atkarīga no riskiem, kas ir raksturīgi muitas kustības administratīvajai kārtībai. Tieši no šiem riskiem Kopienas likumdevējs ir vēlējis izvairīties ar Regulas Nr. 1552/89 17. panta 2. punktā izsmeloši uzskaitītiem nosacījumiem, saskaņā ar kuriem dalībvalstis var tikt atbrīvotas no saviem pienākumiem pārskaitīt Komisijai pašu resursus, ko tās ir noteikušas vai kas tām bija jānosaka.

64. Princips, kas nosaka pašu resursiem izsmelošu nosacījumu kopumu, ko šajā gadījumā veido 1994. gada Lēmums par pašu resursu sistēmu un Regula Nr. 1552/89, pieļauj izņēmumus, tikai ja un ciktāl Kopienu likumdevējs pats iespējamām sekām, kas var rasties ar ievadmuitas un izvedmuitas nodokļu uzlikšanu un iekasēšanu, ir paredzējis skaidri noteiktas sekas attiecībā uz dalīb-

valstu pienākumiem saskaņā ar pašu resursu noteikumiem²⁴.

65. Dānijas valdība un valdības, kuras atbalsta tās pozīciju, šeit iebligst, ka dalībvalstu "atbildība" iekļautu atbildību par kļūdām un nolaidību muitas tiesību aktu piemērošanā. Līdz ar to nesamērīgi tiktu ietekmētas dalībvalstis, caur kurām rit apjomīgākā tirdzniecības plūsma ar trešām valstīm. Šis arguments man nav pieņemams ne tikai tādēļ, ka atbildības jēdziena izmantošana ir nepareiza, kā es to norādīju 47. punktā, bet arī citu iemeslu dēļ. Tā kā saskaņā ar 1994. gada Lēmuma par pašu resursu sistēmu 2. panta 3. punktu dalībvalstis var paturēt 10 % no tradicionālo pašu resursu pārskaitāmās summas²⁵, var secināt, ka dalībvalstīm, kuras apgalvo, ka ir pakļautas nesamērīgam riskam, saskaņā ar šo pašu argumentu arī ienākumi ir tādā pašā proporcijā. Katrā ziņā šis arguments ir arī kuriozs, jo tas līdz ar to nozīmē, ka šie riski tieši tiek pārnesti uz Kopienu un netieši uz citām dalībvalstīm. Tām tātad ir jāmaksā par

24 — Iepriekš minētais vispārējais noteikums attiecībā uz pašu resursu sistēmas striktu nošķiršanu no muitas noteikumiem izriet arī no Tiesas judikatūras. Skat., starp citu, 1999. gada 7. septembra spriedumu lietā C-61/98 *De Haan Beheer BV (Recueil, I-5003. lpp., 34. un 35. punkts)* un 2002. gada 14. novembra spriedumu lietā C-112/01 *SPKR (Recueil, I-10655. lpp., 34. punkts)*.

25 — Šobrīd 25 %. Skat. Padomes 2000. gada 29. septembra Lēmuma 2000/597/EK, *Euratoni* par Eiropas Kopienų pašu resursu sistēmu 2. panta 3. punktu (OV L 253, 42. lpp.).

23 — Kā Tiesa ir noteikusi spriedumā lietā *Pretore di Cento* (minēts 14. zemsvītras piezīmē, 4.–6. punkts).

administratīvo nolaidību, ko ir pieļāvušas attiecīgās dalībvalstis, piemērojot muitas noteikumus. Īsāk sakot, šis dalībvalstis labprāt izmanto priekšrocības, bet nevēlas ciest neērtības.

67. Ir skaidrs, ka šajā lietā Dānijas valdībai būtu bijis jānosaka un jāiekasē muitas parāds DKK 140 409,60 apmērā un ka kompetento Dānijas iestāžu darbību dēļ tika piemērots KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts, tādēļ iekasēšana kļuva neiespējama. Atliek tikai noteikt, vai, piemērojot šo minēto KMK noteikumu vai tā īstenošanai pieņemtos noteikumus, Dānijas valdība ir atbrīvota no pienākuma pārskaitīt Komisijai muitas nodokļus, kas tai bija jānosaka kā pašu resursi.

E — KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas sekas attiecībā uz pienākumiem, kas izriet no pašu resursu noteikumiem

66. Dānijas valdība uzskata, ka KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas kopā ar Regulas Nr. 2454/93 871. un 873. pantu šajā lietā sekas ir tādas, ka ievadmuitas summa, kas muitas iestādēm bija jāuzliek, nevar vairs tikt ne uzlikta, ne arī iekasēta. Līdz ar to Komisijas minētā judikatūra lietās Komisija/Vācija²⁶, Komisija/Grieķija²⁷ un Komisija/Nīderlande²⁸ šajā lietā nevar tikt piemērota. Turklāt Komisija atbilstoši Regulas Nr. 2454/93 871. un 873. pantā noteiktajai kārtībai ir skaidri piekritusi piemērot KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Līdz ar to tai, protams, bija jāparedz sekas, kas rastos attiecībā uz pašu resursu noteikšanu un maksāšanu.

68. Atbildot uz šo jautājumu, es vēlos norādīt, ka nepastāv vispārējs tiesisks pamats nostājai, ka muitas nodokļi, kas bija jānosaka kā pašu resursi, nav jāpārskaita Komisijai. Tiesas judikatūra, uz kuru iepriekš 53.–57. punktā ir atsauce, attiecas uz gadījumiem, kad attiecīgās dalībvalstis nav veikušas savu pienākumu pienācīgā termiņā noteikt maksājumus vai muitas nodokļus. No Kopienas tiesībām par pašu resursiem izrietošo pienākumu novēlotas izpildes sekas ir tādas, ka attiecīgie pašu resursi ir jāsamaksā kopā ar nokavējuma procentiem. Nepastāv principiāla atšķirība starp dalībvalsts patvaļīgu vai nolaidīgu darbību, kas noved pie nodokļu iekasēšanas kavējuma, un līdzīgu darbību, kas nodokļu iekasēšanu padara juridiski

26 — Minēts iepriekš 11. zemsvītras piezīmē.

27 — Minēts iepriekš 19. zemsvītras piezīmē.

28 — Minēts iepriekš 15. zemsvītras piezīmē.

neiespējamu. Abos gadījumos attiecīgā dalībvalsts ir atbildīga par to, lai tiktu panākts ar pašu resursu noteikumiem paredzētais rezultāts, proti, pašu resursu, kas dalībvalstij ir jānosaka, samaksa.

dalībvalstis ir atbrīvotas no to pienākumu pildīšanas, ievērojot noteikumus par pašu resursiem, saskaņā ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

69. Pati atbilde uz jautājumu ir vienkārša. Ne KMK, ne Regulā Nr. 2454/93, kas pieņemta, lai to īstenotu, nav noteikumu, kas skaidri paredzētu, ka dalībvalstis, kas sakarā ar KMK 220. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanu nav varējušas no maksātāja iekasēt nodokļus, kas bija jānosaka kā pašu resursi, ir atbrīvotas no ar to saistīto summu pārskaitīšanas Komisijai.

72. Pirmkārt, noteikumi neparedz tādējādi paplašinātas Komisijas pilnvaras. Otrkārt, šādas pilnvaras neatbilstu procedūras ietvaram, jo tad Komisijai būtu jāizvērtē nodokļu maksātāja tiesiskās pašlēmības principa aizsardzība attiecībā pret iespējamām sekām Kopienas finansēm. Treškārt, attiecīgajā procedūrā Komisijai ir pilnīgi cita atbildība nekā pašu resursu noteikumu ievērošanas pārraudzībā, proti, vienlīdzības un vienveidīguma nodrošināšana Kopienas muitas noteikumu piemērošanā.

70. No tā izriet, ka, tā kā Dānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko paredz 1994. gada Lēmums par pašu resursu sistēmu un Regula Nr. 1552/89, uz to joprojām attiecas pienākums Komisijas kontā ieskaitīt DKK 140 409,60 ar kavējuma procentiem.

F — *Tiesāšanās izdevumi*

71. Pilnības labad es vēl gribētu norādīt, ka fakts, ka Komisija iesaistījies šajā procedūrā, kā to paredz Regulas Nr. 2454/93 871. un 873. pants, neļauj secināt, ka

73. Manuprāt, tā kā Komisijas prasība atbilstīgi tās argumentiem būtu jāapmierina, tad Dānijas Karalistei ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

VI — Secinājumi

74. Pamatojoties uz iepriekš minēto, piedāvāju Tiesai:

- 1) atzīt Komisijas prasību par pieņemamu;
- 2) noteikt, ka Dānijas Karaliste, nenosakot pienācīgi Kopienu tiesības uz ievadmuitas nodokli DKK 140 409,60 apmērā kopā kavējuma procentiem, skaitot no 1999. gada 20. decembra, un nenododot šo summu Komisijas rīcībā kā pašu resursus, nav izpildījusi tai no Kopienu tiesībām izrietošos pienākumus, it īpaši tos, kas izriet no Padomes 1994. gada 31. oktobra Lēmuma 94/728/EK, *Euratom* par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu 2. un 8. panta, kā arī no Padomes 1989. gada 29. maija Regulas (EEK, *Euratom*) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienas pašu resursu sistēmu 2. panta 1. punkta;
- 3) piespriest Dānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.